

WELLUSTIG SPEL

Tabitha Flyte

W E L L U S T I G
S P E L

the house of books

Oorspronkelijke titel

Full steam ahead

Uitgave

Black Lace, Thames Wharf Studios, Londen

Copyright © 2001 by Tabitha Flyte

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2002 by The house of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Halma Ecussoni

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagfoto

Shutterstock/Mihai Blanaru

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 4119 5

D/2002/8899/162

NUR 350

*Dit boek gaat over seksuele fantasieën.
Beoefen in het werkelijke leven altijd veilige seks.*

Proloog

De kapitein keek aandachtig naar het computerscherm. Het was rustig op het schip. En dat zou de komende uren zo blijven. Mensen die een cruise maken, staan niet haastje-repje in alle vroegte op. Achter de patrijspoorten kabbelde de blauwgroene Caribische Zee vredig tot aan de horizon. De lucht was veelbelovend lichtblauw, het weerbericht voorspelde alleen maar goeds.

Hij zou zijn spiegelbeeld wel op het computerscherm willen zien. Maar hij wist wat voor een buitengewone verschijning hem dan zou verwelkomen. Mannen van een bepaalde leeftijd neigen ertoe gesoigneerdheid in te ruilen voor gezag. Bij de kapitein was er van die ‘handel’ echter geen sprake. Hij had beide in ere gehouden, en meer dan dat. Trots keek hij naar zijn hoge, glimmende schoenen en betwijfelde of hij in zijn leven ooit zulke schitterend glanzende schoenen had gezien als de zijne, daar onder de tafel in het internetcafé op de illustere *Prince Albert* – een schip met een naam die hem uit het hart gegrepen was. Of ergens in die buurt.

Die ochtend bestond zijn prioriteit uit het bezweren van de meest recente personeelscrisis – een vrouwelijke croupier was ervandoor gegaan met een pasgetrouwde passagier. Een van de bemanningsleden was met een blozend gezicht komen vertellen dat hij het stel in het ketelruim had zien ‘neuken als konijntjes’. Zij had haar benen om hem heen geslagen en ‘piepte als een varken dat klem zat’, aldus de matroos. Kennelijk had de pasgetrouwde man zijn broek tot op de knieën, en hij had een moedervlek op zijn linkerbil. Hij likte nog steeds aan de oren van de vrouw op het moment dat de heroïsche matroos hen probeerde te scheiden.

Om acht uur 's avonds had hij het verzoek gedaan om vervanging. Het was nu vijf uur in de ochtend. Op het hoofdkantoor van de rederij hadden ze zo snel mogelijk per e-mail de foto en cv van de kandidate verstuurd.

Tot zijn verbazing bleek het iemand te zijn die hij al kende. Nou

ja, toegegeven, écht kennen deed hij haar niet, maar hij wist wie zij was. En wie niet? Sophie Hemingway was een van de beste croupiers in de Cariben; een vrouw met meer kloten dan de gemiddelde matroos. Alleen al de naam – Sophie Hemingway – was wat hem betrof voldoende om de rillingen te krijgen. Rillingen die langs zijn ruggengraat naar beneden golfd. Tot in zijn pik. Sophie Hemingway – de vrouw die promiscuïteit een goede naam gaf. Het was toch zeker niet puur toeval dat ze aan boord van zijn geliefde *Prince Albert* wilde werken?

Aan bovenste beste Sophie Hemingway had je je handen vol. En niet alleen als het om haar temperament ging. Ze had van die mooie, ronde borsten die op geglazuurd Japans aardewerk leken. Ze deden hem denken aan een buikdanseres die hij had gekend toen hij een cruise maakte op de Egeïsche Zee. Sophie had een prachtige, glanzende huid. Het leek of ze die om de paar minuten inwreef met babyolie. De kapitein was zo vrij om zich voor te stellen dat hij dat bij haar deed. Vervolgens zei hij in zichzelf dat dit niet het geschikte moment was. Het was iets waar je op een later tijdstip over kon fantaseren. Hij was geen kapitein van een cruiseschip geworden door zich steeds door iedereen te laten meeslepen.

Om welke denkbare reden zou ze solliciteren? De *Prince Albert* was het eerste schip dat ‘Las Vegas’ combineerde met een luxe vakantie in de Cariben. Vanaf het begin had de *Gamblers Anonymous* het op die boot voorzien. Voordat de *Prince Albert* het licht zag, bestond het enige alternatief voor degenen die van een stevig risico hielden alleen uit de casinoboten – een vermoeiende dagtrip – die uit de kust tot op honderdvijftig meter in internationale wateren opereerden. Maar na een bespreking in de reisbijlage van een zondagskrant, waarin de *Albert* een ‘fantasiebevrediger’ en ‘een perfect begin van het getrouwde leven’ werd genoemd, begonnen de echtparen op huwelijksreis aan te kloppen. Nu bestond maar ongeveer de helft van de passagiers uit gokkers – de andere helft uit pasgetrouwen – wat betekende dat een deel van de opvarenden de week doorkwam in een roes van paradijselijke tevredenheid, terwijl de anderen (de pasgetrouwen) ruzieden en herrie maakten over de onkosten.

De kapitein dacht lang en hard na waarom een vrouw als Sophie Hemingway aan boord van de *Prince Albert* wilde zijn. Slechts één antwoord leek aannemelijk. Slechts één plausibel idee speelde onverbiddeijk door zijn hoofd.

Snel verstuurde hij een e-mail naar het hoofdkantoor van de rederij. Er stond in dat hij zeer in zijn sas was met deze candidate.

Toen hij zich weer in de beslotenheid van zijn hut bevond, wreef hij in zijn handen. Hij zag er altijd naar uit om de nieuwe meisjes in te wijden.

Hoofdstuk 1

Men zegt dat vrouwen op verschillende tijden van de maand op verschillende soorten mannen vallen. Tijdens de ovulatie willen ze het softere type, gedurende de rest van de maand de hardere kerels, de macho's. Nou dan, dacht Sophie, deze vent was zo adembenemend, zo universeel volmaakt, dat hij in staat zou zijn iedereen, waar dan ook en op elk tijdstip van de maand te nemen.

Hoewel ze zich voor het eerst op de *Prince Albert* bevond, was dit haar twaalfde jaar dat ze op Caribische cruiseschepen haar werk deed. Sophie had besloten dat dit tevens het laatste schip zou zijn. Hierna zou ze vrij zijn – voor altijd. Geen lawaaijige casino's meer. Niet langer opgezadeld zitten met gokkers die vragen of je voor hen wilt 'duimen'. Geen bemoedigende glimlachjes meer – 'Kop op, wie weet val je met je neus in de boter'. Nooit meer een manager hoeven halen of de mensen de weg naar de toiletten wijzen. Ze zouden haar zelfs vragen om hun verdomde kont af te veegen als ze dachten dat ze dat konden maken. Dit zou de laatste keer zijn dat ze zich geconfronteerd zag met suffice klanten die volkomen onkundig waren, die van toeten noch blazen wisten, die niet inzagen dat ze beter was dan een veredelde serveerster of gastvrouw – en dat ze beter was dan zij.

En pal voor haar stond de kerel die haar zou helpen om dat alles realiteit te laten worden.

Hij was lang en had blond, verfromfaaid haar. Precies zoals haar contactpersoon haar had verteld. Maar haar connectie had er niet bij gezegd hoe knap hij was. Zijn ogen twinkelden. Hij had het soort gezicht – het soort blik – waar je van ging blozen, alleen al als je ernaar keek. Sympathieke gelaatstrekken, een mooie mond, maar geen overvolle lippen. En zijn tanden waren (heel ongewoon voor een Brit) wit en regelmatig.

'Hemingway, neem ik aan,' zei hij. Op het bovenste dek stapte hij uit de schaduw.

‘Noem me alsjeblieft Sophie.’

Zelfs op die plaats, op het bovenste dek, met alleen de sterren die hen beschenen, zag ze dat hij zwarte ogen had. Ogen die eigenlijk te donker waren vergeleken met zijn blonde lokken. Het ging niet zozeer om zijn donkere pupillen, maar het gebied eromheen dat in schaduwen was gehuld. Het gaf hem een bezorgde uitstraling, alsof hij de sinistere kant van het leven niet alleen had *gezien*, maar er ook regelmatig op excursie ging.

‘Jij moet Mick Salem zijn,’ zei ze. Ze gaven elkaar een hand terwijl de zeebries hun gezicht streefde en fluitend door hun kleren blies. Hij had grote handen. Sophie zag dat wel zitten – vergeet de enorme voeten, of de lange neuzen. De ‘spanwijdte’ van de handen was het helemaal als je naar dat soort aanwijzingen op zoek was.

‘Ik dacht dat je een man zou zijn,’ zei hij.

‘Teleurgesteld?’

Hij grijnsde. ‘Het doet er niet toe, als je je hoofd maar koel houdt.’

‘Natuurlijk. Vertrouw me.’

‘In mensen die dat zeggen, stel ik doorgaans geen vertrouwen.’

Hij stak een sigaret op. De vlam zette zijn gezicht in een warme, oranje gloed. Een mooi gezicht. Sophie wilde graag zijn hoofd tussen haar handen nemen en hem een kus geven, zo opgelucht was ze dat hij haar partner bleek te zijn – haar Clyde, terwijl zij Bonnie was. Indien ze werkelijk de Robin Hood van de volle zee zou worden, dan was hij de perfecte Maid Marion.

‘Je gaat er dus voor?’ vroeg ze.

‘Geen probleem.’

‘Heb je zoiets al eens eerder gedaan?’

‘Dit, bedoel je?’

‘Je weet wel...’ (Moest ze het voor hem uittekenen?) ‘Dit soort zwendel,’ fluisterde ze dringend. Vervolgens realiseerde ze zich dat zijn ogen niet alleen een bizarre koffiekleur hadden, maar dat ze bovendien waren omgeven door lange, zwarte wimpers – het paste veeleer bij een jong meisje dan bij een man van (gokje) begin dertig.

‘Ja. Maar nooit op een schip, nooit terwijl er zo veel geld mee gemoeid was, en nooit met...’ Hij keek haar met een plagerig glimlachje aan, ‘... met vreemden. We hebben nog twee mensen nodig, toch? De controleur en de caissière?’

‘Ik ben ermee bezig,’ zei Sophie met meer lef dan gerechtvaardigd was, hoewel ze de kandidaten die waarschijnlijk zouden assisteren er al had uitgepikt.

‘Dat laat ik dan aan jou over.’ Sophie smolt door de achteloze, maar hoopvolle manier waarop hij dat zei.

Misschien kon ze tegen alle verwachtingen in gedurende dit reise twee vliegen in één klap slaan. Het feit dat ze hier alleen voor het geld was, wilde niet zeggen dat ze niet een beetje plezier mocht beleven. Er was geen reden om aan te nemen dat ze niet het midden en tegelijk beide einden kon hebben. Van alleen werken zonder lol werd ze een verschrikkelijk chagrijnige meid. Bovendien was hij adembenemend. Ze bewoog zich in zijn richting, met een ietwat open mond, de ogen half gesloten.

‘Dan ga ik maar weer,’ zei hij plotseling.

‘O. Heb je nu geen vrijaf?’

‘Nee.’

‘Ben je erg duur?’ vroeg ze. Toen ze zijn gezichtsuitdrukking zag, voegde ze eraan toe: ‘Dat was trouwens een grapje.’

‘O,’ zei hij.

Zijn gedrag irriteerde haar. ‘Ik denk dat we maar beter wat dingen kunnen bepraten.’

‘Waarom zo’n haast?’ vroeg hij. En zij was boos dat hij haar als al te ijverig beschouwde.

Ze raakte zijn mouw aan en liet haar vingers over het Indiase katoen naar boven glijden. Ze had veel ervaring opgedaan in de kunst van het verleiden. Ze vond het zachte plekje aan de binnenkant van zijn pols. ‘Aangezien we samenwerken, kunnen we net zo goed vrienden worden.’

‘Dat zou ik fijn vinden,’ zei hij, maar de toon in zijn stem logenstrafte de woorden. ‘Eerlijk waar... maar... je weet dat het beter is dat men ons niet samen ziet. Wat de anderen aangaat, ben jij gewoon een van de croupiers en ik een passagier.’

‘Dan zullen we elkaar simpelweg in een besloten sfeer dienen te ontmoeten.’ Volharding was haar tweede natuur. Wat niet wilde zeggen dat ze doorgaans *hoefde* aan te dringen. De meeste mensen bezweken meteen zodra ze zich realiseerden wat ze aanbood. ‘Hoe zal ik het anders zeggen? In mijn eerste nacht aan boord is het mijn gewoonte om voorschrift zeventien aan mijn laars te lappen.’

‘Voorschrift zeventien?’ Hij grijnsde weer.

‘Die over al te vriendschappelijk omgaan met de passagiers.’

‘Jij bent ongetwijfeld de rebel, hè?’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Misschien... het hangt ervan af.’

‘Niet vanavond,’ zei hij eenvoudigweg. ‘Ik wil vanavond niet... niet babbelen.’

‘Morgen?’

‘Overmorgen?’

‘Wat is er mis met morgen?’

‘Niets. Alleen... oké, morgen dan maar.’

‘Ik verheug me erop.’

‘Hm,’ antwoordde hij dubbelzinnig. Hij stapte naar achteren, tegen de reling van het dek. Het was zo donker dat hij bijna onzichtbaar werd zodra hij meer dan een halve meter bij haar vandaan stond. Onder hen tikten de reddingsboten zachtjes tegen de scheepsrump. Een romantische omgeving – beter nog dan romantisch. Sophie boog zich weer naar voren, maar ditmaal drukte ze een kus op de zijkant van zijn mond, op het gevoelige gedeelte waar boven- en onderlip samenkomen en een boogje maken. Aldaar liet ze haar lippen even talmen, net lang genoeg om ervoor te zorgen dat zijn en haar ademhaling versmolten en de hunkering tussen haar dijen dringender werd.

Hij trok zich terug.

‘We zijn hier voor het geld,’ drong hij aan. ‘Dat is alles.’

‘Dat is alles,’ stemde ze in, maar de vlaag van teleurstelling kwelde haar terwijl ze de naar de duistere horizon keek.

Hoofdstuk 2

Hoewel het na hun bespreking al middernacht was geweest, ging Mick naar het openluchtwembad. Tijdens elke cruise zijn er mensen die gebruikmaken van de keur aan sportieve mogelijkheden. En er zijn lui die vooral geïnteresseerd zijn in de volle buffettafels en zesgangenmaaltijden. Mick probeerde echter van beide te profiteren.

Zwemmen was een van de vele dingen waar hij goed in was. Van duiken hield hij het meeste. Hij was er dol op om van de duikplank te zweven en messcherp in het water te verdwijnen. Maar voor een man die zo van water hield, was het opmerkelijk hoe ongemakkelijk hij zich voelde aan boord van de *Prince Albert*. Dit was de eerste cruise van Mick, en hij, een heimelijke landrot, werd van het leven op zee verre van enthousiast. Hij had nachtmerries over zinken en verdrinken en kon bijna niet wachten tot deze klus geklaard was. Natuurlijk, zijn rol in het geheel was de makkelijkste van allemaal – en daar was hij zich van bewust. Hij hoefde alleen maar te gokken en zich gedeisd te houden. Het was Sophie die de harde noot moest kraken. Zij diende niet alleen het huis te bedriegen, maar tevens de anderen ervan te overtuigen eveneens de boel te beduvelen.

Mick verbaasde zich over Sophie. Om te beginnen was ze een snoesje. En dat had hij *absoluut* niet verwacht. Hij wist uit ervaring dat degenen die doorgaans ervoor gingen om het huis (nou ja, welk ander woord kon je daarvoor gebruiken?) te belazeren, kruiperige, geslepen zwendelaars waren met vettige snorren en onverzettelijke blikken. Zij was totaal anders. Bovendien had ze mooie borsten. Grandioze dingen die naar hem wezen, compleet met van die kleine, harde tepels. Hij herinnerde zich haar adem op het moment dat ze hem kuste, en haar onbestemde natuurlijke lichaamsgeur. Ze hoorde zeker niet bij het gewone type zwendeltantes. Ze stak met kop en schouders (met borsten en kruis) boven de rest uit.

Hij moest aan iets anders denken om geen stijve te krijgen. Hij

baande zich een weg door het water en besloot dat hij zich niet met haar zou inlaten. Geen denken aan. Vrouwen wilden altijd méér. Méér dan hij bereid was te geven. Vandaar dat hij zijn aandacht richtte op de getrouwde vrouwen. Zij waren simpelweg op zoek naar wat plezier, gewoon lol trappen. Nooit kwam er gedoe bij kijken. Je zou verbaasd staan van het aantal vrouwen op huwelijksreis die, zoals hij het stelde, ‘het met zichzelf niet eens waren’. Mick hoefde zich alleen maar te bemoeien met hun ‘besluiteloze kant’. En hela hola, hij wond ze om de vinger. Er was altijd wel iemand die de ‘romantische trip’ een beetje gedenkwaardiger wilde maken. Bovendien was hij gedurende de drie weken dat hij zich aan boord bevond te weten gekomen dat er ook nog dat andere type passagiers aanwezig was – de heroïsche afgewezenen. Vrouwen die uiteindelijk moederziel alleen op huwelijksreis waren. Ofwel omdat de trouwerij was afgeblazen – de altaarslachtoffers – of vanwege het feit dat het nieuwe baasje het te druk had om mee te gaan. In het bijzonder deze vrouwen toonden zich regelmatig geïnteresseerd in Mick. Ze zouden met iedereen een paartje willen vormen. En Mick stond erom bekend dat hij misbruik maakte van hun kwetsbaarheid, hoewel hij daar niet trots op was.

Een vrouw liet haar handdoek van haar lichaam glijden en glijpte elegant in het diepe gedeelte van het zwembad. Ze hield hem in de gaten. Mick zwom door, maar raakte de tel kwijt als het ging om de baantjes die hij trok. De vrouw zwom dicht naar hem toe. Soms, nadat Mick een vrouw in het zwembad had ontmoet, merkte hij dat hij op ze afknapte zodra hij hen aangekleed zag. Hij stelde zich voor dat het er in een nudistenkamp ook zo zou toegaan. Misschien viel je op hen – tot je ze in een tennisbroekje en in zo’n stom T-shirt zag. (Niet dat Mick er ook maar over zou piekeren om naar een nudistenkamp te gaan.)

‘Je zwemt prachtig,’ zei ze op het moment dat ze zich beiden hijnend aan de rand van het zwembad vasthielden. Hij wist dat vrouwen je vaak complimentjes geven vanwege het feit dat ze die zelf graag willen.

‘Dank je. Jij ook. Fantastische borst... slag.’

Hij vroeg zich af hoe het zou zijn om die borsten te strelen. Hoe zou het zijn om ze uit dat functionele kledingstuk te bevrijden en zijn handen eroverheen te laten glijden. Ze staarde hem aan, bijna alsof ze zich ervan bewust was wat hij dacht. Mick was er benieuwd naar hoe het zou zijn om aan haar natte tepels te zuigen.

‘Hou je van... zwemmen?’ vroeg ze. Hij realiseerde zich dat ze wanhopig graag een gesprekje wilde aanknopen, maar dat de

woorden haar ontglipten zoals het water van haar lichaam gleeed.

Hij trok zijn benen op. Hij dobberde gracieus aan de oppervlakte, als een zwaan. Maar onder water ‘peddelde’ hij als een waanzinnige.

‘Ja.’

‘Waterteken... Vis, met Schorpioen als ascendant,’ mompelde ze. Hij zag het teken ‘beschikbaar’ op haar voorhoofd opflakkeren.

Mick glimlachte ondoorgrondelijk. Nog steeds trok hij zijn benen op. Een prima oefening.

‘En jij?’

‘Ram.’ Voordat hij haar reactie kon zien, dook hij onder water en hield zijn adem zo lang mogelijk in. Toen hij weer aan de oppervlakte verscheen, was ze nog steeds aanwezig. Hij streek zijn natte haar naar achteren. Ze dacht dat hij de knapste man was die ze ooit onder ogen had gekregen.

‘Je kunt je adem lang inhouden,’ zei ze.

Hij knikte. ‘Hm, zeker.’

‘Hoe ben je daar zo goed in geworden?’ vroeg ze.

‘Oefenen.’

‘Waar?’ Ze staarde zo gretig naar hem dat hij in de verleiding kwam haar te shockeren – *‘tussen de benen van een vrouw’*. In plaats daarvan antwoordde hij: ‘Geen speciale plaats, hoor.’ Hij ploegde verder door het water – de vlinderslag, de slag waarmee hij het minst vertrouwd was. Toch kreeg hij het voor elkaar om met gemak en stijlvol tien baantjes te trekken. Hij fantaseerde dat hij een vlinder was, een wondermooi schepsel, zo uitgebalanceerd en harmonieus. Mick trok nóg enkele baantjes. Hij hield van de manier waarop het water hem liet zweven. Hij was dol op het gevoel van gewichtloosheid. In het water was zijn lijf machtig en bewoog het elegant. Daar kon hij de zorgen die hij op het land had bijna vergeten. Misschien was hij een of ander zeewezen. Wellicht was hij nog niet helemaal geëvolueerd.

Wanneer hij aan Sophie dacht, voelde hij zich niet op zijn gemak. Ze konden zich onmogelijk met elkaar inlaten. Want een verhouding met elkaar hebben, was wat het zou zijn – gecompliceerde verwickelingen, een vervelende troep.

De vrouw fantaseerde dat hij in haar bed de vlinderslag boven haar lichaam aan het doen was. Zijn armen waren sterk en pezig. En zijn benen schopten fel van zich af. Ze stelde zich in gedachten voor hoe hij boven kwam om adem te halen, compleet met een krachtige, uitgestoken nek; de concentratie was scherp van zijn gezicht af te lezen. Haar duikbril besloeg ervan.

Hij ging staan en knikte naar haar. Zij hees zich uit het water en wist dat hij haar zou volgen.

Hij dacht altijd dat vrouwen er niet echt op vooruitgingen door te gaan zwemmen. Hij hield er niet van dat hun schouders breder en hun armen gespierder werden. Maar zij was uitzonderlijk. Bij haar leek het of alles eraf geroemd was en tot een perfect minimum beperkt was gebleven. Later ontdekte hij dat ze een tatoeage op haar buik had. En dat ze haar haar had geblondeerd.